

har sin ejendommelige Maade at sige det paa. Man venter derfor med rette noget interessant af de "Erindringer," som hun arbejdede paa, og hvoraf Brudstykker allerede er bleven trykt (i Festskriftet til Krieger).

Regnskabet mellem Fru Hejberg og den danske Literatur er dog ikke afgjort hermed. Der er en hel Række Skildringer, som vi tør kalde hende „Forfatter“ til, om end indirekte.

Johan Ludvig Hejberg var — skønt han var „kongelig Theaterdigter“ — ikke nogen rig eller original Digternatur; han har ikke som Holberg eller Øhlenschläger skabt en Flok af livskraftige Skikkelser, som vi alle kende. Men én Skikkelse er der, som alle er enige om, at Hejberg har fundet før og skildret med varmere Farver end nogen anden: det er den 13—15 Aars Pige, Barnet, der er i Færd med at udfolde sig til Jomfru. Naar denne Figur staar saa ejendommelig lys og straalende i Hejbergs Produktion, da er det tydelig nok, fordi Eros har ført hans Pen; han siger ogsaa selv, at „Aprilsnarrene“ var hans Kærlighedserklæring til hende, som senere blev hans Hustru.

Som J. L. Hejbergs Hustru — den meget formaaende Mand der forstod saaledes at værgе for sin og sin Hustrus Værdighed, at hun f. Ex. altid kom til at staa som „Fru Hejberg“ paa Plakaten, mens de andre Skuespillerinder kun var Madamer og Jomfruer, eller at hun aldrig blev indbudt til Hoflet, uden at han blev indbudt med, saa at hun altsaa kom der som hans Hustru, ikke som Skuespillerinden — som den smukke og aandfulde Værtinde i hans Hus, hvor mange af Tidens Skønaander samledes, har hun inspireret en anden Digter: Henrik Hertz. Den Række af sympathetiske Kvindeskikkelser, der — som paavist af G. Brandes i hans ypperlige lille Studie over Hertz som Lystspildigter — udgør denne Digtters litterære Erobring, og hvoriblandt især straalер „den glimrende, den overlegne, den stærke og begavede, den dristige og aandfulde Kvinde, der fik alle Viddets sjældne og ypperlige Gaver,“ den højtbegavede og fintdannede Dame, der med et Smil paa Læben drejer alt og alle om sin lille Finger og bringer det mest forviklede i sin gode poetiske Orden igen („Indkvarteringen,“ „En Curmethode,“ „Den eneste Fejl“ o. s. v.), det er utvivlsomt Genspejlinger af Fru Hejbergs Skikkelse. Og hvilken social Indflydelse det har haft, at vort Nationaltheater Aar igennem har oprullet saadanne